

**TWISTED
LOVE**

BEZPODMIENEČNÁ LÁSKA

ANA HUANG

ANA HUANG

**TWISTED
LOVE**
BEZPODMIENEČNÁ LÁSKA

Pandora
www.vydavatelstvepandora.sk

2022

Všetky práva vyhradené.
*Žiadna časť tejto knihy nesmie byť re-
produkováaná, distribuovaná alebo ko-
pírovaná v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
elektronickými alebo mechanickými prostried-
kami vrátane systémov na ukladanie a vyhľadá-
vanie informácií bez písomného súhlasu autora,
s výnimkou použitia krátkych citácií v recenzi-
ách knihy a určitého iného nekomerčného použi-
tia povoleného autorským zákonom.*

*Podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi
osobami a vecami, miestami alebo udalosťami
je úplne náhodná.*

Ana Huang

TWISTED LOVE

Copyright © 2021 by Ana Huang

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Depositphotos, Benin Basim

Slovak Edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-043-0

ISBN 978-80-8247-044-7 PDF

ISBN 978-80-8247-045-4 EPUB

ISBN 978-80-8247-046-1 MOBI

VENOVANIE

---

*Mojej mame, za jej podporu a povzbudenie
v priebehu rokov.*

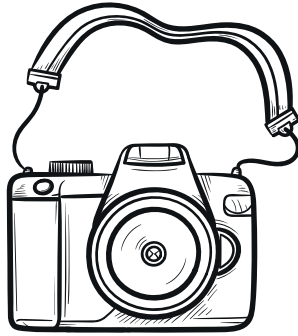
*Mami, ak to čítaš, okamžite sa otoč.
Sú tu scény, ktoré ťa poznačia na celý život.*

PLAYLIST

-
- „**Twisted**“ – MISSIO
  - „**Ice Box**“ – Omarion
  - „**Feel Again**“ – One Republic
  - „**Dusk Till Dawn**“ – ZAYN & Sia
  - „**Set Fire to the Rain**“ – Adele
  - „**Burn**“ – Ellie Goulding
  - „**My Kind of Love**“ – Emeli Sandé
  - „**Writing's on the Wall**“ – Sam Smith
  - „**Ghost**“ – Ella Henderson
  - „**What doesn't kill you makes you stronger**“ – Kelly Clarkson
  - „**Wide Awake**“ – Katy Perry
  - „**You sang to me**“ – Marc Anthony

1

AVA

Existovali horšie veci ako uviaznuť uprostred ničoho, keď prší.

Napríklad som mohla utekať pred rozzúreným medveďom, ktorý by ma chcel roztrhať na márne kúsky. Alebo by som mohla byť priviazaná k stoličke v tmavej pivnici a počúvať donekonečna skladbu „*Barbie Girl*“ od skupiny *Aqua*, až by som si nakoniec odhryzla ruku a utiekla, ako by som mala ešte raz počúť refrén tej piesne.

To, že by mohlo byť aj horšie, neznamenal, že teraz to nie je nahovno.

Prestaň. Mysli pozitívne.

„Uber sa objaví... *teraz*.“ Pozerala som na svoj telefón a potlačila frustranosť, keď ma aplikácia dookola ubezpečovala už pol hodinu, že mi *hľadá odvoz*.

Za normálnych okolností by ma táto situácia toľko nestresovala, pretože som mala aspoň funkčný telefón a stála som pod prístreškom na autobusovej zastávke, vďaka ktorému som bola v suchu pred prudkým dažďom, ale o hodinu sa začínala Joshova rozlúčková párty a ešte som musela vyzdvihnúť prekvapenie, tortu z pekárne. Možno som dievča, ktoré vidí pohár napoly plný, ale nebola som idiot. Nikto, najmä nie vysokoškolačka s nulovými bojovými schopnosťami, sa nechce ocitnúť po zotmení sám uprostred ničoho.

Mala som chodiť na tie kurzy sebaobrany s Jules, keď ma volala.

V duchu som prechádzala svoje obmedzené možnosti. Autobus, ktorý zastavoval na tomto mieste, cez víkendy nejazdil a väčšina mojich priateľov nemala auto. Bridget mala auto, ale do siedmej bola na podujatí na veľvyslanectve. Uber nefungoval a odkedy prší, neprešlo okolo mňa nič na štyroch kolesách. Niežeby som sa chystala stopovať... pozerala som horory, ďakujem pekne.

Zostávala mi len jediná možnosť. Bola to naozaj tá posledná možnosť a nechcela som ju využiť ani v tom najkrajnejšom prípade, ale... nemám na výber. Prerolovala som na *ten* kontakt, pomodlila sa a ťukla som na tlačidlo hovoru.

Jedno zazvonenie. Dva zazvonenia. Tri...

No tak, zdvihni. Alebo radšej *nie*. Nebola som si istá, čo je horšie. Nechať sa zavraždiť, alebo mať niečo dočinenia s bratom. Samozrejme, vždy tu bola šanca, že ma spomínaný brat zavraždí sám, pretože som sa dostala do takejto situácie, ale tým sa budem zaoberať neskôr.

„Čo sa deje?“

Pri jeho pozdrave som sa poškriabala po nose.

„Aj tebe dobrý večer, najdrahší braček. Prečo si myslíš, že sa niečo deje?“

Josh si odfrkol.

„Uhm, *zavolala* si mi. Nikdy nevoláš. Voláš len vtedy, keď máš problémy.“

Pravda. Dávali sme prednosť esemeskám, aj keď sme bývali vedľa seba...

„Nepovedala by som, že mám *problémy*,“ ohradila som sa. „Uviazla som... Verejná doprava nepremáva a nemôžem nájsť žiaden Uber.“

„Kriste, Ava. Kde si?“

Povedala som mu, kde presne.

„Čo tam, dopekla, robíš? Je to hodina od kampusu!“

„Nedramatizuj to. Fotila som zásnuby a je to tridsať minút cesty autom. Štyridsaťpäť, ak je hustá premávka.“ Zaburácal hrom a zatriasol konármi blízkych stromov. Mykla som sa a stiahla sa hlbšie do úkrytu, niežeby mi to veľmi pomohlo. Dážď ma bičoval zboku, kvapky vody boli také ťažké a tvrdé, štípalo to, keď mi udierali do pokožky.

V telefóne sa ozval šuchot a po ňom tiché zastonanie.

Odmlčala som sa, lebo som si bola istá, že som sa pomýlila, ale nie, ozvalo sa to znova. Ďalšie zastonanie.

Oči sa mi rozšírili od hrôzy.

„Ty práve teraz sexuješ?“ zvolala som tlmeným hlasom, hoci nikto iný nebol nablízku.

Hrozilo, že sendvič, ktorý som zhltna pred odchodom na foteenie, vyvraciam. Neexistovalo nič, opakujem nič horšie ako počúvať príbuzného uprostred súložu. Už len pri tej myšlienke ma napínalo na zvracanie.

„Technicky nie.“ V Joshovom hlase sa neozvala žiadna hanba.

Slovo *technicky* vyslovil naozaj namáhavo.

Na rozlúštenie Joshovej nejasnej odpovede nebolo treba génia. Možno nemal sex, ale *niečo* sa dialo a ja som nemala chuť zistiť, čo to *niečo* bolo.

„Josh Chen.“

„Hej, to ty si mi volala.“ Určite prikryl telefón rukou, pretože jeho ďalšie slová zazneli tlmene. Počula som jemný ženský smiech, po ktorom nasledovalo zapišťanie. „Jeden z chalanov si požičal moje auto, aby kúpil viac ľadu,“ povedal Josh a jeho hlas bol opäť zreteľný. „Ale neboj sa, zachránim ťa. Zapni si GPS v telefóne a maj ho pri sebe. Máš ešte ten slzný sprej, ktorý som ti kúpil minulý rok k narodeninám?“

„Áno. Mimochodom, vďaka aj za to.“ Chcela som novú tašku na fotoaparát, ale Josh mi namiesto nej kúpil celé balenie slzného spreja. Osem kusov! Nikdy som nepoužila ani jeden a teda všetkých osem

fľaštičiek, okrem jednej zastrčenej v mojej kabelke, ležalo pohodených vzadu v mojej skrini.

Môj sarkazmus šiel pomimo Josha. Na to, že bol študentom medicíny a mal len samé Áčka, vedel byť dosť nechápavý.

„Nemáš za čo. Zostaň na mieste a on tam čoskoro bude. O tvojom úplnom nedostatku pudu sebazáchovy sa porozprávame neskôr.“

„Ja sa viem sebazachovať,“ namietala som. *Existovalo také slovo?* „Nemôžem za to, že tu nie je... počkaj, čo myslíš tým *on*? Josh!“

Neskoru. Zavesil.

Mohlo mi napadnúť, že sa kvôli mne nevykašle na jednu zo svojich *postelných známostí*. Prekvapilo ma, že nevybuchol viac. Josh totižto dával predpone *nad* v spojení nadmerná starostlivosť nový význam. Po tom *incidente* si dal záležať na tom, aby sa o mňa staral, ako brat a ochrankár v jednom. Nemala som mu to za zlé. Naše detstvo bol jeden obrovský chaos, aspoň tak mi to hovorili. Milovala som ho, ale jeho neustála starosť bola niekedy až priveľa.

Sadla som si na lavičku a pritisla si tašku k boku, aby mi popraskaná koža zohrievala pokožku, kým som čakala, že sa objaví ten záhadný *on*. Mohol to byť ktokoľvek. Josh nemal núdzu o priateľov. Vždy bol pánom populárnym, hráčom basketbalu, predsedom študentskej rady, kráľom plesu na strednej škole, členom bratstva Sigma a tiež nositeľom titulu Veľký muž na škole.

Ja som bola jeho opakom. Nebola som *nepopulárna*, ale vyhýbala som sa pozornosti a radšej by som mala malú skupinu blízkych priateľov, ako obrovskú skupinu známych. Na večierkoch, kde bol Josh vo svojom živle, ja som sedela v kúte a snívala o miestach, ktoré by som tak rada navštívila, ale nedostanem sa tam pravdepodobne nikdy. Vďaka mojej fóbiei.

Moja prekliata fóbia.

Vedela som, že je to všetko len psychické, ale *cítila* som to fyzicky. Nevoľnosť, búšenie srdca, paralyzujúci strach, ktorý ochromoval moje končatiny...

Na druhej strane, aspoň som sa nebála dažďa. Oceánom, jazerám a bazénom som sa mohla vyhnúť, ale dažďu... áno, to by bolo zlé.

Krčiac sa v malom prístrešku na zastávke som preklínala svoju zníženú schopnosť vecí predvídať. Áno, mohla som sa po fotení dostať späť do mesta s Graysonovcami... neurobila som tak. Nechcela som ich obťažovať, však zavolať si Uber je také jednoduché... No len čo odišli, obloha sa rozhodla zbaviť sa prebytočnej vody... A tak som teda tu.

Stmievalo sa. Tlmená šedá sa miešala s chladnou modrou farbou súmraku a priznávam, obávala som sa toho, že ten tajomný „on“ sa neukáže. Na druhej strane, Josh ma ešte nikdy nesklamal. Ak by ma niektorý z jeho priateľov na jeho požiadanie nevyzdvihol, zajtra by už nedokázal chodiť. Josh bol študentom medicíny, ale nemal žiadne zábrany použiť násilie, keď si to situácia vyžadovala, najmä, ak išlo o mňa.

Jasné svetlá preťali dážď. Prižmúrila som oči, srdce sa mi rozbúšilo očakávaním... je to to správne auto? Alebo tam vnútri sedí psychopat? Táto časť Marylandu bola celkom bezpečná, ale človek nikdy nevie...

Moje oči sa prispôbili svetlu a po úlave, že auto je skutočne pre mňa, prišlo zdesenie.

Dobrá správa bola, že čierny elegantný Aston Martin, ktorý sa blížil ku mne, patril naozaj jednému z Joshových priateľov. To znamená, že dnes večer neskončím v miestnych správach.

Tá zlá správa bola, že ten, čo sedel za volantom Aston Martina, bol ten *posledný*, koho by som čakala. Nebol z tých, čo robia láskavosti svojim kamošom a zachraňujú ich sestry v problémoch. Stačilo by na neho hodiť nesprávny pohľad a v momente by zničil nielen vás, ale aj všetkých tých, na ktorých vám záleží... ani by ste si len nevšimli, že okolo vás všetko horí, až kým by ste neboli len hromádkou popola pri jeho nohách odetých do nohavíc od Toma Forda.

Špičkou jazyka som si prešla po suchých perách. Auto zastalo tesne vedľa mňa a na dverách spolujazdca sa zosunulo sklo okna.

„Nastúp.“

Nemusel ani zvýšiť hlas, aj tak som ho cez dážď počula jasne a zreteľne.

Alex Volkov bol prírodný živel, pred ktorým by sa skláňalo aj počasie, ak by mohlo...

„Dúfam, že nečakáš, že ti otvorím dvere,“ vyhlásil, keď som sa nepohla.

Bol z tejto situácie rovnako nadšený ako ja.

Aký džentlmen.

Stisla som pery a potlačila sarkastickú odpoveď. Zdvihla som sa z lavičky a nasadla do auta. Vnútro bolo chladné a všetko v ňom zaváňalo luxusom... od korenistej kolínskej až po jemnú taliansku kožu. Nemala som pri sebe nič, čím by som prikryla to drahé sedadlo a nezmočila ho. Ostávalo mi len modliť sa, aby som nepoškodila ten drahý interiér.

„Ďakujem, že si po mňa prišiel. Veľmi si to vážim,“ povedala som v snahe prelomiť ľadové ticho.

Nepodarilo sa. Vôbec.

Alex nereagoval a ani sa na mňa nepozrel. Sledoval cestu a po klzkých zákrutách ma viezol späť do kampusu. Jazdil rovnako, ako chodil, hovoril a dýchal... pokojne a kontrolovane... z toho pokoja bolo cítiť varovanie... ak bol niekto dosť hlúpy na to, aby mu skrížil cestu, bol to jeho rozsudok smrti.

Bol presným opakom Josha a ja som stále žasla nad tým, ako môžu byť najlepšími priateľmi. Podľa mňa bol Alex kretén. Určite na to existujú nejaké dôvody, možno nejaká psychická trauma, ktorá z neho vyformovala bezcitného robota, akým je dnes. Podľa tých pár informácií od Josha, bolo Alexovo detstvo ešte horšie ako naše, hoci podrobnosti mi nepovedal. Vedela som len to, že Alexovi rodičia zomreli, keď bol malý a zanechali mu obrovské množstvo peňazí, ktorých hodnotu štvornásobne zvýšil, keď sa k nim ako osemnásťročný dostal. Niežeby ich potreboval znásobiť... na strednej škole vymyslel nový softvér na finančné modelovanie, ktorý z neho urobil multimilionára skôr, ako stihol voliť.

Alex Volkov mal IQ 160, bol génius alebo mal k nemu neuveriteľne blízko. Bol jediným v histórii Thayerovej univerzity, čo zvládol päťročné bakalárske štúdium na MBA za tri roky a vo veku dvadsaťšesť rokov bol už riaditeľom jednej z najúspešnejších developerských spoločností v krajine.

Bol legendou a vedel to.

A ja? Spokojne si myslím, že sa mi celkom darí, keďže nezabúdam jesť, stíham vyučovanie, mimoškolské aktivity a dve zamestnania, a to prácu na recepcii v galérii McCann a prácu fotografky pre každého, kto si ma najme. Promócie, zásnuby, psie narodeninové oslavy, brala som všetko.

„Ideš na Joshovu oslavu?“ pokúsila som sa opäť nadviazať rozhovor. To ticho ma ubíjalo.

Alex a Josh sú najlepšimi priateľmi, od čias, keď spolu pred ôsmimi rokmi bývali na Thayerovej univerzite. Odvtedy s nami Alex každoročne trávi čas vďakývzdania a rôznych iných sviatkov, ale aj tak som ho *nepoznala*. S Alexom sme sa rozprávali jedine vtedy, keď to súviselo s Joshom, alebo s podávaním zemiakov pri večeri...

„Áno.“

Tak dobre. Myslím, že rozhovor skončil.

Myšlienkami som zablúdila k veciam, ktoré som musela cez víkend urobiť. Upraviť fotky Graysonovcov a popracovať na mojej prihláške na štipendium World Youth Photography, pomôcť Joshovi dokončiť balenie po...

Doriti! Zabudla som na Joshovu tortu.

Objednala som ju pred dvoma týždňami v *Crumble & Bake*. Bol to Joshov obľúbený dezert, trojvrstvová tmavá čokoládová torta s karamelom a čokoládovým pudíngom. Doprial si ho len na svoje narodeniny, ale keďže na rok odchádzal z krajiny, usúdila som, že by svoje pravidlo mohol porušiť.

„Takže...“ otočila som sa k nemu s tým najžiarivejším úsmevom. „Nezabíjaj ma, ale musíme si urobiť odbočku do *Crumble & Bake*.“

„Nie. Už teraz meškáme.“ Alex zastavil na červenej.

Cez sklo zmáčané dažďom som zbadala rozmazané obrisy *Starbucks* a *Panery*. Neprestala som sa usmievať.

„Je to naozaj len taká *malá* odbočka. Zaberie to maximálne pätnásť minút. Len vbehnem dovnútra a vyzdvihnem Joshovu tortu. Vieš, že Smrť čokoládou má tak veľmi rád... Bude rok v Strednej Amerike, tam *C&B* nemajú a on odchádza o dva dni...“

„Prestaň.“ Alexove prsty pevne uchopili volant a moja bláznivá, hormónmi ovplyvnená myseľ sa zamerala len na to, aké sú krásne. Možno to znie šialene, koho už len zaujímajú krásne *prsty*? Ale on ich skutočne mal. Fyzicky bolo na ňom krásne *všetko*. Nefritovo zelené oči, ktoré žiarili pod tmavým obočím ako úlomky odseknutého ľadovca, ostrá línia čeľuste a elegantné, tvarované líčne kosti, štíhla postava a husté svetlohnedé vlasy, ktoré vyzerali rozstrapatené a zároveň dokonale upravené. Pripomínal sochu z talianskeho múzea, ktorá náhle ožila.

Zmocnila sa ma šialená túžba prehrabnúť mu rukou vlasy, ako sa to robieva deťom, len aby nevyzerali tak dokonale... nás ostatných obyčajných smrteľníkov to dosť dráždilo. Nemala som však najmenšiu chuť zomrieť, a tak som nechala ruky položené v lone.

„Keď ťa zoberiem do *Crumble & Bake*, prestaneš rozprávať?“

Nepochybne ľutoval, že ma vyzdvihol.

Môj úsmev sa zväčšil.

„Ak je to tvoje pranie...“

Zovrel pery.

„Fajn.“

Áno!

Ava Chen: Jedna.

Alex Volkov: Nula.

Keď sme dorazili do pekárne, odopla som si bezpečnostný pás a už som vyskakovala z auta, keď ma Alex chytil za ruku a stiahol ma späť na sedadlo. Jeho dotyk, na rozdiel od ľadového chladu, ktorý z neho sálal, bol spaľujúci. Prenikal mi cez pokožku a svaly, až som to teplo pocítila hlboko vo svojom vnútri.

Sťažka som prehltila. *Hlúpe hormóny.*

„Čo je? Meškáme a oni čoskoro zatvárajú...“

„Takto tam nemôžeš ísť,“ v kútikoch úst sa mu rysoval nepatrný náznak nesúhlasu.

„Ako takto?“ spýtala som sa zmätene. Mala som na sebe džínsy a tričko, nič škandalózne.

Alex ukázal hlavou na môj hrudník. Pozrela som sa dolu a zhrozene som zhíkla. Moje tričko... bolo biele, bolo mokré. A *priehľadné!* Nie *tak trochu* priehľadné, že odhaľuje jedine tak obrys podprsenky, bolo úplne priehľadné. Červená čipkovaná podprsenka, stvrdnuté bradavky, vďaka, klimatizácia... bolo vidieť všetko!

Prekrížila som si ruky na hrudi, tvár mi horela rovnakou farbou ako podprsenka.

„Videl si to od začiatku?“

„Áno.“

„Mohol si mi to povedať.“

„Povedal som ti to. Práve teraz.“

Niekedy by som ho najradšej uškrtila. Naozaj. A to ani nemám násilnú povahu. Bola som to isté dievčatko, ktoré roky po pozretí *Shreka* nejedlo perníky, lebo malo pocit, že sú členmi Perníčkovej rodiny, alebo ešte horšie, je to samotný Perníček... Ale na Alexovi bolo niečo, čo provokovalo moju temnú stránku.

Prudko som vydýchla a inštinktívne som spustila ruky, zabudnúc na svoje priehľadné tričko, až kým Alex pohľadom opäť nezablúdil na môj hrudník.

Líca sa mi znovu rozpálili, ale už som nemohla naďalej vysedávať v aute, v *Crumble & Bake* zatvárali o desať minút a čas bežal.

Možno to bolo ním, možno počasím, alebo možno tou hodinou a pol, ktorú som strávila uväznená na autobusovej zastávke, ale moja frustrácia sa predrala na povrch skôr, ako som ju stihla zastaviť.

„Nesprávaj sa ako kretén a nečum mi na prsia. Podaj mi radšej svoju bundu. Naozaj musím ísť po ten koláč, o chvíľu zatvárajú. A bez neho nemôžem vyprevať svojho brata, tvojho najlepšieho priateľa, vo veľkom štýle.“

Moje slová ostali visieť vo vzduchu. Zdesene som si zakryla ústa rukou. Naozaj som pred Alexom Volkovom vyslovila slovo *prsia*, obvinila ho z toho, že ma *očumuje* a nazvala ho kreténom?

Drahý Bože, ak ma teraz zasiahneš bleskom, nebudem sa hnevať. Sľubujem.

Alex jemne prižmúril oči. Bola to najemocionalnejšia reakcia, akú som u neho za celých tých osem rokov videla... to bolo niečo.

„Nepozeral som ti na prsia, ver mi,“ povedal mrazivým tónom, ktorým by dokázal premeniť na cencúle všetky kvapky dažďa na mojej pokožke. „Nie si môj typ, a si Joshova sestra.“

Au.

Ani ja som nemala o Alexa záujem, ale takéto odmietnutie každú zabolí.

„To je jedno. Nemusíš sa kvôli tomu správať ako blbec,“ zamrmlala som. „Pozri, C&B zatvára o dve minúty. Len mi požičaj svoju bundu, nech môžeme odtiaľto vypadnúť.“

Zaplatila som dopredu online, stačilo tortu len prevziať.

Zaťal čeluste.

„Pôjdem ja. Takto z auta neodídeš, ani keby si mala na sebe moju bundu.“

Alex vytiahol spod sedadla dáždňik a jedným plynulým pohybom vystúpil z auta. Blížil sa ku vchodu s pôvabom pantera. Keby chcel, mohol by sa pokojne živiť modelingom, ale on by v živote nerobil nič také *gýčové*.

O necelých päť minút sa vrátil a v ruke držal ružovo-mätovo zelenú škatuľu, charakteristickú pre torty *Crumble & Bake*. Hodil mi ju na kolená, zatvoril dáždňik a bez mihnutia oka vycúval z parkovacieho miesta.

„Usmievaš sa niekedy?“ spýtala som sa a nahliadla som do krabice, uisťujúc sa, že nepobabrali objednávku. „Stavu, v ktorom sa nachádzaš, by to veľmi pomohlo.“

„Akému stavu?“ spýtal sa Alex znudene.

„Tyčvzadkutída.“ Už som ho nazvala kreténom, ďalšia urážka mu neublíži, no nie?

Možno sa mi to len zdalo, ale pery sa mu na chvíľu zachveli a až potom mi nevýrazne odpovedal.

„Nie. Tento stav je chronický.“

Spadla mi sánka.

„T-to bol žart?“

„Povedz mi radšej, prečo si na takom mieste vôbec bola.“ Alex zmenil tému tak rýchlo, až som sa nestačila diviť.

Zavtipkoval. Neverím!

„Bola som na fotení s klientmi. Je tam pekné jazero a...“

„Ušetri ma detailov. Je mi to jedno.“

Z hrdla mi vykĺzlo tiché zavrčanie.

„Prečo si tu práve ty? Nenapadlo by mi, že robíš ľuďom šoféra.“

„Bol som nablízku a ty si Joshova mladšia sestra. Keby si zomrela, bola by s ním nuda.“

Alex zastavil pred našim domom. Vo vedľajšom vchode, alias Joshovej časti domu, boli zažaté svetlá a cez okná som videla ľudí tancovať a smiať sa.

„Josh má ten najhorší vkus na priateľov,“ odsekla som. „Neviem, čo na tebe vidí. Dúfam, že ti tá tyč v zadku prepichne nejaký životne dôležitý orgán,“ a keďže som bola vychovaná slušne, dodala som: „Ďakujem za odvoz.“

Vybehla som z auta. Dážď sa zmenil na mrholenie a vo vzduchu bolo cítiť vôňu hortenzií v kvetináči pri vchodových dverách a vlhkosť zeme. Osprchovala som sa, prezliekla a stihla som ešte polovicu Joshovho večierka. Dúfala som, že mi nebude vyčítať moje meškanie, nemala som na to náladu.

Nedokážem sa hnevať príliš dlho, ale pri Alexovi Volkovovi mi vrela krv v žilách. Až by som mu jednu vrazila...

Bol taký chladný a arogantný a... a... taký *on*.

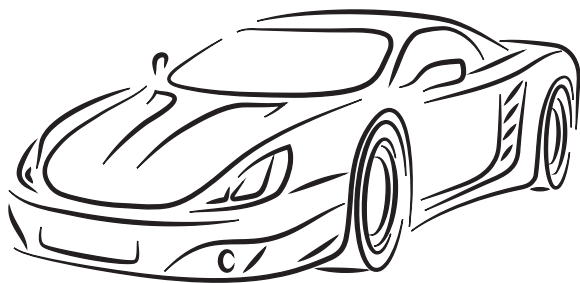
Bolo to neznesiteľné.

Ešteže ho nevidám často. Josh sa s ním zvyčajne stretáva v meste a Alex už nenavštevuje Thayerovu univerzitu, hoci je jej absolventom.

Vďaka Bohu.

Keby som Alexa mala vidieť viac ako párkrát do roka, zbláznila by som sa.

2

ALEX

„Mali by sme zájsť niekam, kde je viac súkromia.“ Blondínka mi prstami prešla po ruke a jej orieškové oči žiarili pozvaním, zatiaľ čo si jazykom prešla po spodnej pere. „Alebo aj nie. Môžeme robiť čokoľvek, čo sa ti páči...“

Zvlnil som pery, nie dosť na to, aby sa to dalo označiť za úsmev, ale dosť na to, aby som tým vyjadril svoje myšlienky. *To, čo sa mi páči, nezvládneš...*

Napriek krátkym priliehavým šatám a sugestívnym slovám sa zdalo, že v posteli očakáva sladké slová a milovanie.

Nebol som ani na sladké slová, ani na milovanie.

Sex pre mňa znamenal uvoľnenie určitým spôsobom a s určitým typom žien. Nie, nebolo to žiadne hardcore BDSM a podobné sračky, ale nebolo to ani jemné. Žiadne bozky, žiadny kontakt tvárou v tvár...

Áno, ženy najskôr súhlasili, potom sa to zrazu snažili zmeniť, a tak som im ukázal dvere. Netolerujem nikoho, kto nedokáže dodržať jednoduchú dohodu.

Práve preto sa držím zoznamu známych mien, ktoré striedam, keď sa potrebujem uvoľniť. Obe strany vedia, čo môžu očakávať.

Blondínka sa na tento zoznam nedostala.

„Dnes nie,“ roztočil som ľad v pohári, „toto je rozlúčkový večierok môjho priateľa.“

Sledovala môj pohľad smerujúci k Joshovi, ktorý si užíval ženskú pozornosť. Sedel rozvalený na gauči, čo tvoril časť nábytku, ktorý nezbalil pri prípravách na rok strávený v zahraničí. Usmieval sa pri prejavoch náklonnosti troch žien naraz. On bol z nás dvoch vždy ten šarmantný. Ja som ľudí vyvádzať z miery, on ich upokojoval a jeho prístup k nežnému pohlaviu bol pravým opakom môjho. Pri jeho hesle čím viac, tým lepšie už pravdepodobne stihol pretiahnuť polovicu ženskej populácie v oblasti D.C.

„Aj on sa k nám môže pridať,“ zapriadla blondínka približiac sa ku mne tak blízko, až sa mi prsiami obtrela o ruku. „Neprekáža mi to.“

„Ani mne,“ ozvala sa drobná brunetka, jej kamarátka, ktorá bola doteraz ticho, ale od chvíle, ako som vstúpil do miestnosti, ma pozorovala ako šťavnatý steak. „Lyss a ja robíme *všetko* spolu.“

Táto narážka by nemohla byť jasnejšia, ani keby si ju vytetovala cez odhalený dekolt.

Väčšina chlapov by po takej návnade hneď skočila, ale ja nie. Tento rozhovor ma už nudil. A odradilo ma zúfalstvo, ktoré páchlo silnejšie ako ich parfum.

S odpoveďou som sa neobťažoval. Obzeral som sa po miestnosti, hľadal som niečo, čo by upútalo moju pozornosť. Ak by to nebol Joshov večierok, ani by som sa tu nezastavil. Moja práca prevádzkového riaditeľa *Archer Group* a môj... nazvime to *vedľajší projekt*... nuž, venoval som tomu toľko času, že už mi naozaj nezvýšilo nič na takéto nezmyselné spoločenské stretnutia. Ale Josh bol môj najlepší priateľ, bol jeden z mála, v ktorých spoločnosti som vydržal viac ako hodinu. V pondelok odchádzal do Strednej Ameriky ako dobrovoľník. Strávi

tam celý rok. Bolo správne, aby som aspoň predstieral, že tu naozaj chcem byť.

Vzduchom preletel zvuk zvonivého smiechu a ja som sa zahľadel na jeho zdroj.

Ava.

Samozrejme.

Joshova malá sestra bola milá a príjemná ako slniečko, až by človek čakal, že tam, kde vkročí, vyrastú kvety, zhromaždia sa okolo nej zvieratká, budú spievať a sprevádzať ju pri každom jej kroku po lúke, ktorá zakvitla len vďaka nej.

Stála s priateľkami v rohu a tvár jej žiarila. Smiala sa na niečom, čo povedal niekto z nich. Premýšľal som, či to bol skutočný alebo falošný smiech. Väčšina úsmevov, čo úsmevov dofrasa, väčšina ľudí bola falošná. Každé ráno sa zobudili a nasadili si masku podľa toho, čo ich v ten deň čakalo a ako chceli na ľudí pôsobiť. Usmievali sa na ľudí, ktorých nenávideli, smiali sa na vtipoch, ktoré neboli vtipné, a bozkávali zadky tým, ktorých tajne chceli zosadiť z trónu.

Nesúdil som. Aj ja som mal svoje masky a tie sa skladali z viacerých vrstiev. Ale na rozdiel od všetkých ostatných sa môj záujem o bozkávanie zadkov a nezáväznú rozhovory dal prirovnať k záujmu o vstreknutie bielidla do žíl.

Avu som poznal, jej smiech bol skutočný.

Úbohé dievča. Len čo opustí Thayerovskú bublinu, svet ju zožerie zaživa.

Nie je to môj problém.

„Hej.“

Josh sa objavil vedľa mňa, vlasy rozstrapatené, úsmev na pol tváre. Jeho privesky som nevidel... počkať, nie. Videl. Tancovali na Beyoncé, zúčastňovali sa práve konkurzu na vystúpenie v *The Strip Angel*, pri ktorom chalani slintali s vyplazenými jazykmi. *Muži*. Moje pohlavie by potrebovalo trochu vyššie štandardy.

„Vďaka, že si sa ukázal, človeče. Prepáč, že som ťa doteraz nepozdravil. Bol som... zaneprázdnený.“

„Videl som.“ Pri pohľade na odtlačok rúžu, ktorý mal rozmazaný v kútiku úst, som zdvihol obočie. „Máš niečo na tvári.“

Jeho úsmev sa zväčšil.

„Odznak cti. Keď už sme pri tom, nevyrušujem, však?“

Pozrel som sa na blondínku a brunetku, ktoré sa venovali samy sebe, keď sa im nepodarilo zaujať mňa. Bozkávali sa.

„Nie.“ Pokrútil som hlavou. „Sto dolárov, že v zapadákovke ďaleko od civilizácie neprežiješ ani rok. Žiadne ženy, žiadne večierky... Vrátiš sa ešte pred Halloweenom.“

„Och, ty maloverný. Ženy budú aj tam a večierok je vždy tam, kde som ja.“ Josh vytiahol z neďalekej chladničky pivo a otvoril ho. „Vlastne chcel som sa s tebou o niečom porozprávať... súvisí to práve s tým, že budem preč,“ spresnil.

„Nehovor mi, že začínaš byť sentimentálny. Ak si nám kúpil náramky priateľstva, tak končím.“

„Choď doriti, ty vôl,“ zasmial sa. „Nekúpil by som ti šperky, ani keby si *mi* zaplatil. Nie, ide o Avu...“

Môj pohár sa zastavil na polceste k ústam, ale dokázal som nakoniec vyliat' jeho obsah do seba. Dolu hrdlom mi stekala sladká horúčava whisky. Neznášam pivo. Chutí ako šfanky, ale keďže to bol zvyčajný nápoj na Joshových večierkoch, vždy som si na návštevu priniesol fľašku Macallanu.

„O čo ide?“

Josh a jeho sestra si boli blízki, aj keď sa niekedy hádali až tak veľmi, že by som im najradšej prelepil ústa lepiacou páskou. Také to bývalo medzi súrodencami... bolo to niečo, čo som ja nikdy celkom nezažil.

Whisky mi zhorkla v ústach a ja som s grimasou odložil pohár.

„Bojím sa o ňu.“ Josh si rukou pošúchal čeľusť a jeho výraz zväžnel. „Viem, že je to veľké dievča a dokáže sa o seba postarať... pokiaľ neuviazne uprostred skurvenej ničoty. Mimochodom, vďaka, že si ju zdvihol... ale nikdy nebola tak dlho sama a vie byť príliš... dôverčivá.“

Tušil som, kam tým Josh smeruje a nepáčilo sa mi to. Vôbec.

„Nebude sama. Veď má svoje priateľky.“